

EVROPSKÝ PARLAMENT

2004

2009

Dokument ze zasedání

A6-0420/2008

28. 10. 2008

ZPRÁVA

o deseti letech HMU: prvních deset let hospodářské a měnové unie a budoucí problémy
(2008/2156(INI))

Hospodářský a měnový výbor

Zpravodajové: Pervenche Berès, Werner Langen

OBSAH

	Strana
NÁVRH USNESENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU	3
VYSVĚTLUJÍCÍ PROHLÁŠENÍ.....	17
STANOVISKO VÝBORU PRO MEZINÁRODNÍ OBCHOD	24
VÝSLEDEK ZÁVĚREČNÉHO HLASOVÁNÍ VE VÝBORU	28

NÁVRH USNESENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU

o deseti letech HMU: prvních deset let hospodářské a měnové unie a budoucí problémy (2008/2156(INI))

Evropský parlament,

- s ohledem na sdělení Komise ze dne 7. května 2008: Deset let HMU: úspěchy a problémy po prvních deseti letech fungování Hospodářské a měnové unie (KOM(2008) 0238) (sdělení o deseti letech HMU),
- s ohledem na sdělení Komise o veřejných financích v HMU – 2008 (KOM(2008)0387),
- s ohledem na své usnesení ze dne 14. listopadu 2006 o výroční zprávě o eurozóně za rok 2006¹,
- s ohledem na své usnesení ze dne 12. července 2007 o výroční zprávě o eurozóně za rok 2007²,
- s ohledem na své usnesení ze dne 20. února 2008 o příspěvku k jarnímu zasedání Evropské rady v roce 2008 v souvislosti s Lisabonskou strategií³,
- s ohledem na své usnesení ze dne 15. listopadu 2007 o evropském zájmu: jak uspět v době globalizace⁴,
- s ohledem na své usnesení ze dne 15. února 2007 o situaci v evropské ekonomice: přípravná zpráva o hlavních směrech hospodářských politik na rok 2007⁵,
- s ohledem na své usnesení ze dne 22. února 2005 o veřejných financích v HMU v roce 2004⁶,
- s ohledem na své usnesení ze dne 26. dubna 2007 o veřejných financích v HMU v roce 2006⁷,
- s ohledem na své usnesení ze dne 9. července 2008 o výroční zprávě ECB za rok 2007⁸,
- s ohledem na své usnesení ze dne 1. června 2006 o rozšíření eurozóny⁹,
- s ohledem na své usnesení ze dne 20. června 2007 o zlepšení způsobu konzultace

---

¹ Úř. věst. C 314E, 21.12.2006, s. 125.

² Úř. věst. C 175E, 10.7.2008, s. 569.

³ Přijaté texty, P6_TA(2008)0057

⁴ Přijaté texty, P6_TA(2007)0533.

⁵ Úř. věst. C 287E, 29. 1. 2007, s. 535.

⁶ Úř. věst. C 304E, 1.12.2005, s. 132.

⁷ Úř. věst. C 74E, 20. 3. 2008, s. 780.

⁸ Přijaté texty, P6_TA(2008)0357

⁹ Úř. věst. C 298E, 8.12.2006, s. 249.

Parlamentu v postupech týkajících se rozšíření eurozóny¹ ,

- s ohledem na své legislativní usnesení ze dne 17. června 2008 o návrhu rozhodnutí Rady v souladu s čl. 122 odst. 2 Smlouvy o přijetí jednotné měny Slovenskem ke dni 1. ledna 2009² ,
  - s ohledem na své usnesení ze dne 14. března 2006 o revizi strategie Mezinárodního měnového fondu³ ,
  - s ohledem na své usnesení ze dne 5. července 2005 o provádění informační a komunikační strategie o euru a hospodářské a měnové unii⁴ ,
  - s ohledem na své usnesení ze dne 23. září 2008 s doporučeními Komise o zajišťovacích fondech a soukromých kapitálových fondech⁵,
  - s ohledem na usnesení Evropské rady ze dne 13. prosince 1997 o koordinaci hospodářské politiky ve třetí etapě HMU a na články 109 a 109b Smlouvy o ES,
  - s ohledem na příspěvek Rady (ECOFIN) ze dne 12. února 2008 k závěrům jarního zasedání Evropské rady,
  - s ohledem na závěry učiněné Radou dne 7. října 2008 o koordinované reakci Evropské unie na zpomalení hospodářského růstu,
  - s ohledem na memorandum o porozumění ze dne 1. června o spolupráci mezi orgány finančního dozoru, centrálními bankami a ministerstvy financí Evropské unie v oblasti přeshraniční finanční stability,
  - s ohledem na článek 45 jednacího řádu,
  - s ohledem na zprávu Hospodářského a měnového výboru a stanovisko Výboru pro mezinárodní obchod (A6-0420/2008),
- A. vzhledem k tomu, že dne 1. ledna 1999 přijalo jedenáct členských států – Belgie, Německo, Irsko, Španělsko, Francie, Itálie, Lucembursko, Nizozemsko, Rakousko, Portugalsko a Finsko – jednotnou měnu Evropské unie,
- B. vzhledem k tomu, že od zavedení eura přistoupily k eurozóně čtyři další členské státy: Řecko v roce 2001, Slovinsko v roce 2007 a Kypr a Malta v roce 2008,
- C. vzhledem k tomu, že eurozóna se bude dále rozšiřovat, neboť většina členských států, které jsou v současné době mimo eurozónu, se připravuje na budoucí přistoupení, přičemž Slovensko tak učiní k 1. lednu 2009,

---

¹ Úř. věst. C 146E, 12. 6. 2008, s. 251.

² Přijaté texty, P6_TA(2008)0287

³ Úř. věst. C 291E, 30.11.2006, s. 118.

⁴ Úř. věst. C 157E, 6. 7. 2006, s. 73.

⁵ Přijaté texty, P6_TA(2008)0425.

- D. vzhledem k tomu, že hospodářská a měnová unie (HMU) je v mnoha ohledech úspěchem, neboť jednotná měna upevňuje hospodářskou stabilitu v členských státech,
- E. vzhledem k tomu, že členství v eurozóně s sebou nese vysokou míru hospodářské provázanosti mezi zúčastněnými členskými státy, a proto vyžaduje užší koordinaci hospodářských a finančních politik, přičemž je třeba se skutečně podílet na celosvětové hospodářské a finanční správě, s cílem plně využívat výhod jednotné měny a čelit budoucím výzvám, jako např. zvýšené poptávce po přírodních zdrojích, globální hospodářské nerovnováze, rostoucímu hospodářskému významu nově vznikajících trhů, změně klimatu a stárnutí obyvatelstva v Evropě,
- F. vzhledem k tomu, že průměrná míra inflace v prvních deseti letech eurozóny byla víceméně v souladu s cílem cenové stability, který vytyčila Evropská centrální banka (ECB), tj. mírně pod 2 %; vzhledem k tomu, že v důsledku globálních strukturálních změn, zejména růstu cen energií a potravin, uvolnění měnové politiky ve Spojených státech amerických i nedostatečné ostražitosti centrálních bank v některých třetích zemích, inflace tuto úroveň poslední dobou výrazně překračuje,
- G. vzhledem k tomu, že rychle rostoucí poptávka rozvíjejících se ekonomik po omezených zdrojích energie a jiných komoditách postupně zvyšuje jejich dodávky na nejvyšší možnou míru; vzhledem k tomu, že sílí tlak na zvyšování cen, neboť komodity jsou stále častěji považovány za finanční aktiva, která lze využít jako uchovatele hodnoty,
- H. vzhledem k tomu, že otevřený charakter eurozóny je vítán a že stávající růst kurzu eura může mít negativní dopad, konkrétně pokud jde o vliv na vývoz a zvýhodnění dovozu v rámci vnitřního trhu, a zároveň pozitivní dopad, neboť pomáhá hospodářství EU čelit dramatickému nárůstu cen ropy;
- I. vzhledem k tomu, že během prvních deseti let eura bylo celkové hospodářské prostředí příznivé pro vytváření pracovních míst, kdy vzniklo téměř 16 milionů pracovních míst – nehledě na jejich kvalitu – a míra nezaměstnanosti klesla z 9 % v roce 1999 na odhadovaných 7,3 % v roce 2008,
- J. vzhledem k tomu, že hospodářský růst a růst produktivity jsou zklamáním, neboť růst výkonu na pracovníka v období 1999–2008, jenž se odhaduje na 0,75 %, se oproti období 1989–1999, kdy činil 1,5 %, snížil na polovinu,
- K. vzhledem k tomu, že se z eura rychle stala druhá nejvýznamnější mezinárodní měna po americkém dolaru a že pro mnoho zemí na světě hraje euro důležitou roli referenční měny; vzhledem k tomu, že potenciál eura však není na celosvětové úrovni dostatečně využíván, jelikož eurozóna nemá jasně definovanou mezinárodní strategii ani účinné mezinárodní zastoupení,

Prvních deset let eura

1. sdílí názor, že se jednotná měna stala symbolem Evropy a ukázala, že je Evropa schopna učinit dalekosáhlá rozhodnutí ve prospěch společné a vzkvétající budoucnosti;
2. vítá skutečnost, že euro přineslo do eurozóny stabilitu a podpořilo její hospodářskou

integraci; oceňuje stabilizační účinky eura na světové devizové trhy, zejména v krizových obdobích; konstatuje, že hospodářské rozdíly uvnitř eurozóny zatím nebyly sníženy tak, jak se očekávalo, a že se produktivita nevyvíjí ve všech oblastech eurozóny uspokojivě;

3. s uspokojením konstatuje, že i jinde na světě se zvažuje vytvoření měnových unií;
4. připomíná, jak ukazují četné studie, podstatné propojení měnové a obchodní politiky ve světě a v této souvislosti zdůrazňuje pozitivní úlohu stability směnných kursů pro udržitelný růst mezinárodního obchodu;
5. poukazuje na to, že stále významnější používání eura jako měny pro mezinárodní obchod prospívá zejména členským státům eurozóny, neboť omezuje riziko směnných kursů pro podniky z těchto států, a tím i náklady mezinárodního obchodu;
6. připomíná, že během prvních deseti let HMU hrál Parlament v hospodářské i měnové oblasti aktivní roli a vynaložil veškeré úsilí, aby zajistil větší transparentnost a demokratickou odpovědnost;
7. zdůrazňuje, že je zapotřebí učinit další kroky, má-li být možné plně využívat výhod HMU, například umožnit členským státům a regionům s podprůměrným HDP, aby dosáhly průměrné úrovně, a posílit porozumění a loajalitu občanů vůči společné měně;
8. pokud jde o žádoucí plán dalšího vývoje HMU, navrhuje následující prvky a konkrétní opatření:

Hospodářské rozdíly, strukturální reformy a veřejné finance

9. domnívá se, že ke zmenšení hospodářských rozdílů by mohly vést racionální a soudržnější hospodářské reformy, které by poskytly mnohostrannou podporu a byly pohotově koordinované na základě integrovaných hlavních směrů pro růst a zaměstnanost (integrované hlavní směry), a kombinace politických opatření Lisabonské strategie; zdůrazňuje, že je třeba zlepšit a zjednodušit postupy a metody revize a hodnocení uplatňování těchto hlavních směrů na konci každého roku;
10. uznává, že pokud jde o modernizaci a ekonomickou výkonnost, jsou nejméně úspěšnější ty země, které kombinují prozíravé a vyvážené strukturální reformy s nadprůměrnými investicemi do výzkumu, vývoje, inovací, vzdělání, celoživotního vzdělávání, zařízení péče o dítě a do obnovování spolehlivých sociálních sítí; konstatuje, že tyto členské státy většinou mají vysoce účinnou a transparentní správu, přebytkový rozpočet, podprůměrnou míru zadlužení a kvalitně, efektivně a účelně vynakládají veřejné prostředky, přičemž vykazují ve srovnání s průměrem EU téměř dvojnásobný podíl technického pokroku na národním růstu; dále konstatuje, že tyto „vzorové“ členské státy jsou v důsledku vysoké míry zaměstnanosti, včetně zaměstnanosti žen a starších pracovníků, a zvláště vysoké porodnosti, nejlépe připraveny na stárnutí obyvatelstva a na zajištění vysoké konkurenceschopnosti;
11. zdůrazňuje, že je třeba vzájemně posílit stabilitu a prorůstově orientované makroekonomické politiky tím, že se z vyvážené politiky a investic učiní věc společného zájmu, dále je třeba pozorně sledovat vyváženost veřejných financí prostřednictvím

účinné správy daňové politiky a výdajů a monitorovat jejich dopad na poptávku a souběžně s tím dosáhnout shody o vytvoření prostředí, jež bude příznivé pro přeshraniční činnosti podniků;

12. konstatuje, že svou hodnotu prokázal revidovaný Pakt stability a růstu a že je nutné dodržovat výraznou rozpočtovou konsolidaci, neboť demografické změny a případný pokles hospodářského růstu by mohly vést v členských státech eurozóny k rozpočtovým problémům, jež by měly negativní dopad na stabilitu eurozóny jako celku; v této souvislosti kritizuje nedostatek kázně při boji proti rozpočtovým schodkům v době hospodářského růstu a zdůrazňuje, že členské státy musí účinnějším způsobem směřovat k anticyklické daňové politice, a to zejména proto, aby se lépe připravily na vnější otřesy; zdůrazňuje proto, že jsou zapotřebí krátkodobé strategie na snížení veřejného dluhu a udržitelná a zdravé strategie růstu, jež v dlouhodobém výhledu umožní snížit veřejný dluh na maximálně 60 %,
13. konstatuje, že hlavní prvky Paktu stability a růstu je nutné v budoucnu důsledně dodržovat, neboť kritérium 3 % schodku veřejných financí i kritérium maximálního veřejného dluhu ve výši 60 % bylo stanoveno na základě hospodářských podmínek v devadesátých letech 20. století; zastává názor, že členské státy musí Pakt stability a růstu důsledně dodržovat a Komise musí jeho dodržování kontrolovat; domnívá se, že k oběma kritériím je třeba přistupovat jako k mezním hodnotám, jimž je třeba se vyhnout; konstatuje, že účinná koordinace hospodářské a finanční politiky je podmínkou pro hospodářský úspěch HMU, přičemž je zapotřebí dodržovat zásadu subsidiarity; vyzývá Komisi, aby přezkoumala všechny způsoby, jak lze posílit preventivní část Paktu stability a růstu; zdůrazňuje, že Komise musí lépe využívat stávající nástroje dohledu a že je nutné posílit přezkum národních rozpočtů prováděný euroskupinou v polovině období;
14. domnívá se, že udržitelné a stabilní makroekonomické prostředí si žádá zlepšení stavu veřejných financí včetně další rozpočtové konsolidace, vysokou účinnost veřejných investic a posílení investic do vzdělávání, lidských zdrojů, výzkumu a vývoje a infrastruktury, jež podpoří růst, posílí zaměstnanost a bude se zabývat hlavními problémy současné společnosti, jako je např. změna klimatu, v souladu s cíli balíčku opatření v oblasti klimatu a energetiky;
15. zastává názor, že strukturální reformy by se měly zaměřovat na růst produktivity prostřednictvím lepší kombinace hospodářské a sociální politiky, při současném zachování sociálního dialogu na dobré úrovni, jak je stanoveno v Lisabonské strategii;
16. konstatuje, že politika v oblasti hospodářské soutěže by měla doplňovat strukturální politiky, a podporuje restrukturalizaci ekonomiky;
17. varuje, aby zdrženlivá mzdová politika nebyla přeceňována jako hlavní prostředek k dosažení cenové stability; v této souvislosti připomíná, že větší konkurence v důsledku globalizace již s sebou přinesla tlak na snižování platů, zatímco importovaná inflace vyvolaná růstem cen ropy a dalších komodit již oslabil kupní sílu spotřebitelů; znovu zdůrazňuje své přesvědčení, že tento problém by měl být řešen především spravedlivějším rozdělením bohatství;
18. považuje mzdovou a daňovou politiku za účinné nástroje hospodářské stabilizace i růstu;

zastává názor, že je třeba zajistit růst reálných mezd, který by odpovídal míře produktivity, a že k dosažení hospodářských cílů je třeba selektivně využívat koordinace daňové politiky; domnívá se, že zvláště důležitý je boj proti daňovým podvodům v oblasti přímých i nepřímých daní a že je třeba tento boj zintenzívnit; zdůrazňuje, že v rámci koncepce řádného řízení podniků a sociální odpovědnosti podniků je naléhavě nutné posílit v podnicích kulturu podpory a účasti;

19. zdůrazňuje, že se vnitřní trh musí řídit spravedlivými pravidly; domnívá se proto, že soutěž o nejnižší daňové sazby pro právnické osoby je kontraproduktivní;
20. žádá členské státy eurozóny, aby účinněji koordinovaly hospodářské a finanční politiky, zejména formou rozvoje koherentní společné strategie v rámci euroskupiny; poukazuje na to, že součástí takové koherentní společné strategie by měla být koordinace harmonogramu rozpočtového procesu a návrhů rozpočtů na základě společných předpokladů týkajících se hospodářského vývoje, budoucího směnného kurzu eura vůči americkému dolaru a možného vývoje cen energií; podporuje návrh Komise, která hodlá požadovat od členských států střednědobé rámcové programy jejich hospodářské a finanční politiky a dohlížet na jejich realizaci; zdůrazňuje, že každý členský stát musí převzít odpovědnost za provedení strukturálních reforem a zlepšení své konkurenceschopnosti formou spolupráce, aby zůstala zachována důvěra v euro a pozitivní postoj k němu;
21. konstatuje, že různé typy strukturálních reforem a míra otevřenosti přispěly k odlišným hospodářským výsledkům jednotlivých členských států eurozóny; souhlasí s Komisí, která ve svém sdělení „10 let HMU“ dospěla k závěru, že některé ekonomiky v eurozóně dostatečně nedohrnaly své zpoždění a existují zvyšující se rozdíly mezi členskými státy eurozóny; vyzývá k pravidelným výměnám názorů a spolupráci v rámci eurozóny za účelem dosáhnout společného cíle, jímž je urychlení konvergenčního procesu;
22. žádá Komisi, aby přistupovala jednotně ke společným kritériím posuzování hospodářských a daňových údajů; poukazuje na odpovědnost Komise a členských států za spolehlivost statistických údajů a žádá, aby se v budoucnu rozhodnutí přijímala pouze tehdy, neexistuje-li žádná pochybnost o platnosti a přesnosti dostupných údajů; žádá také, aby se využila možnost zahájit vyšetřování v případě, že po řadu let existuje rozpor mezi očekávanými hodnotami konvergenčních programů nebo programů stability a hodnotami, které lze realisticky očekávat;

Měnová politika

23. připomíná, že důrazně podporuje nezávislost ECB;
24. konstatuje, že pravidelné zprávy, které ECB předkládá Parlamentu, konkrétně jeho Hospodářskému a měnovému výboru, přispívají k transparentnosti měnové politiky, a vítá skutečnost, že poslanci Evropského parlamentu mohou ECB pokládat otázky k písemnému zodpovězení týkající se měnové politiky, a zvyšovat tím odpovědnost ECB vůči občanům Unie; souhlasí s požadavkem, že je zapotřebí vést intenzivnější veřejnou rozpravu o budoucí společné měnové politice v eurozóně;
25. domnívá se, že dialog o měnových otázkách mezi Parlamentem a ECB je úspěšný a je

třeba jej dále rozvíjet; v několika bodech očekává zlepšení tohoto dialogu, např. co se týče sladění dat pravidelných slyšení prezidenta ECB s harmonogramem ECB pro vydávání rozhodnutí v oblasti měnové politiky, jehož cílem by bylo zlepšení analýzy těchto rozhodnutí, a očekává rovněž zachování možnosti přizvat v nutných případech prezidenta ECB k diskusi o aktuálních otázkách;

26. konstatuje, že primárním cílem měnové politiky ECB je udržení cenové stability a že ECB má za cíl střednědobou míru inflace mírně pod 2 %; upozorňuje, že cíle cenové stability lze efektivně dosáhnout, pouze pokud budou patřičným způsobem řešeny hlavní příčiny inflace; připomíná, že podle článku 105 Smlouvy o ES má ECB za úkol také podporovat obecné hospodářské politiky Společenství;
27. zastává názor, že by se ECB měla posunout k režimu přímých inflačních cílů, v němž je jediný cíl inflace doplněn škálou povolených výkyvů od cílové míry inflace; vyzývá ECB, aby zveřejňovala své odhady inflace; tento posun k režimu přímých inflačních cílů by neměl být v rozporu se zaměřením se na dynamiku měnových agregátů s cílem předejít vzniku prázdných míst/bublin v oblasti správy aktiv;
28. domnívá se, že inflace je celosvětovou realitou a že boj s ní nebude možné v otevřené ekonomice vést pouze pomocí měnové politiky EU;
29. zdůrazňuje své odhodlání prověřit do roku 2010 možnosti zlepšení postupu jmenování členů Výkonné rady ECB; považuje za důležité, aby členové Výkonné rady pocházeli z různých oblastí hospodářského, měnového a finančního odvětví a disponovali akademickými a/nebo praktickými zkušenostmi; upozorňuje na své žádosti, aby měla Výkonná rada ECB devět členů, čímž by se nahradil stávající systém a zabránilo by se nutnosti v budoucnu rozhodovat o ještě složitějším řešení; naléhavě žádá, aby byla odpovídajícím způsobem pozměněna Smlouva;
30. zdůrazňuje, že je třeba posílit mezinárodní dialog o měnových otázkách mezi ECB a jinými hlavními centrálními bankami a institucemi, zejména pak s Federálním rezervním systémem USA, Japonskou bankou a Čínskou lidovou bankou;

Integrace finančních trhů a dozor nad nimi

31. domnívá se, že finanční integrace by měla vedle větší stability a likvidity přinášet vyšší hospodářský růst a konkurenceschopnost;
32. konstatuje, že hlavní finanční centrum EU leží mimo eurozónu; nicméně připomíná, že právní předpisy ES platí pro všechny členské státy a účastníky vnitřního trhu; domnívá se, že EU musí nutně posílit svou dozorčí strukturu při zohlednění specifické úlohy ECB;
33. zastává názor, že ještě zbývá vykonat hodně práce v oblasti zúčtování a vypořádání přeshraničních operací s cennými papíry, neboť tam v současné době žádná reálná integrace neexistuje;
34. zdůrazňuje, že je zapotřebí větší integrace v oblasti maloobchodních služeb, aniž by tato integrace byla na úkor ochrany spotřebitele; domnívá se, že je třeba zlepšit mobilitu spotřebitelů, finanční gramotnost, přístup k základním službám a srovnatelnost produktů;

35. domnívá se, že ke zlepšení krizového řízení a spolupráce mezi Evropským systémem centrálních bank (ESCB), dozorčími orgány, vládami a účastníky trhu je ve střednědobém horizontu nutná evropeizace struktury finančního dozoru, transparentnost finančních trhů, účinná pravidla hospodářské soutěže a náležitá regulace; zastává názor, že integrovaný, souhrnný (pokrývající všechna finanční odvětví), konzistentní a koherentní rámec dozoru založený na harmonizovaných právních předpisech by, počínaje vyrovnaným přístupem k regulaci přeshraničního rozložení finančního rizika, u činností spadajících do více jurisdikcí snížil náklady na dodržování platných pravidel; konstatuje, že je třeba se vyvarovat tzv. „gold-plating“ (regulace nad rámec minimálních požadavků právních předpisů ES) a regulační arbitráže; vyzývá Komisi, aby předložila návrhy na revizi stávajícího systému dozoru, jež by vycházely z těchto zásad; zastává názor, že veškerá dozorčí úloha ECB by měla prostřednictvím Evropského systému centrálních bank sahat i za hranice eurozóny;
36. vítá memorandum o porozumění týkající se spolupráce mezi orgány finančního dozoru, centrálními bankami a ministerstvy financí Evropské unie v oblasti přeshraniční finanční stability, jež bylo dohodnuto na jaře 2008; zdůrazňuje však, že toto memorandum je pouze nezávazným předpisem, jenž se opírá o ochotu členských států vzájemně spolupracovat; zastává názor, že je třeba, aby práce týkající se krizového řízení pokračovala navzdory tomu, že pravidla rozdělení zátěže je velice obtížné stanovit ex ante;
37. zdůrazňuje, že Evropská unie jakožto nejrozsáhlejší světová hospodářská oblast s největšími finančními trhy by měla hrát vedoucí úlohu na mezinárodní úrovni, pokud jde o reformu systému regulace finančních služeb, jež by byla ku prospěchu všech zúčastněných zemí a jež by zajistila celkovou stabilitu; domnívá se, že ve světě, který se vyznačuje stále větší integrací finančních trhů a finančními inovacemi, jež někdy mohou mít destabilizující účinky na reálnou ekonomiku a přinášet systémová rizika, by nejdůležitějším cílem utváření politik měla být finanční stabilita; je přesvědčen, že ambiciózní rozhodnutí přijatá na úrovni EU povzbudí další země k tomu, aby EU následovaly, a v tomto ohledu zdůrazňuje rovněž odpovědnost za řešení globálních problémů či tzv. „off-shore“ problémů týkajících se celé společnosti; zastává názor, že souběžně s touto regulační činností je třeba se zabývat i otázkou politické odpovědnosti mezinárodních regulačních orgánů;
38. žádá Komisi, aby zvažila otázku vytvoření evropských dluhopisů a aby vypracovala dlouhodobou strategii, jež umožní vydávání těchto dluhopisů v eurozóně vedle dluhopisů vydávaných v jednotlivých členských státech; poukazuje na to, že je třeba posoudit důsledky tohoto kroku jak pro mezinárodní finanční trhy, tak pro HMU;

Rozšíření eurozóny

39. žádá, aby všechny členské státy ležící mimo eurozónu dodržovaly maastrichtská kritéria a reformovaný a celkově flexibilní Pakt stability a růstu; domnívá se, že Komise musí před jakýmkoli možným přistoupením zajišťovat přísnou interpretaci Paktu stability a růstu a uplatňování kritérií pro vyloučení; konstatuje, že je nutné zajistit rovné zacházení s členskými státy eurozóny a s členskými státy, které si k ní přejí přistoupit; v této souvislosti konstatuje, že se na dlouhodobou stabilitu eura musí pohlížet jako na cíl společného zájmu a že rozšíření a stabilita musí být ve vzájemné rovnováze; považuje za

zásadní, aby členské státy eurozóny a členské státy, které mají zvláštní status, důsledně plnily své povinnosti a nezpochybňovaly společné cíle cenové stability, nezávislosti ECB, rozpočtové kázně ani skutečnost, že tyto cíle podporují růst, zaměstnanost a konkurenceschopnost;

40. domnívá se, že členské státy, které v eurozóně nejsou, avšak splňují maastrichtská kritéria a nemají výjimku ve Smlouvě, by měly jednotnou měnu přijmout při nejbližší možné příležitosti;
41. zdůrazňuje, že pro členství v eurozóně je zapotřebí důsledně splnit maastrichtská kritéria uvedená ve Smlouvě a v protokolu k článku 121 Smlouvy, konkrétně: vysokou míru naměřené cenové stability a její udržitelnost, veřejné finance nevykazující nadměrný schodek, účast v ERM II po dobu alespoň dvou let, dodržování normálního flukтуаčního rozpětí, přizpůsobení dlouhodobých úrokových sazeb, slučitelnost právních předpisů s Maastrichtskou smlouvou ve vztahu k HMU a nezávislou centrální banku;
42. zastává názor, že jedním z nejnáročnějších aspektů přistoupení k eurozóně je zajištění udržitelnosti maastrichtských kritérií; zdůrazňuje však, že maastrichtská kritéria jsou současně i prvním krokem k zachování reformních procesů, který zahrnuje další závazky a úsilí v souvislosti se strukturálními reformami, investice a hospodářskou koordinaci;
43. vítá zvýšený a účinný dohled nad členskými státy, které se účastní ERM II a které si přejí vstoupit do eurozóny, a rovněž jejich hospodářský rozvoj; konstatuje, že úspěšná účast v ERM II musí zůstat i nadále skutečnou podmínkou, a nikoli až druhotným požadavkem členství v eurozóně; na členské státy přistupující k eurozóně musí být uplatňovány stejné podmínky přistoupení;
44. domnívá se, že trvalé a úspěšné rozšiřování eurozóny představuje pro následující roky obtížný úkol, a že je tudíž nutné uzpůsobit této změně jak instituční normy ECB, tak rozhodovací proces ECB a revidovat rotační model při zohlednění ekonomické váhy jednotlivých členských států;
45. v souvislosti s rozšířením eurozóny zdůrazňuje, že je žádoucí dosáhnout vysoké míry konvergence reálné ekonomiky, aby se v eurozóně i v kandidátských zemích snížila zátěž, která je s tímto procesem spojena; v tomto ohledu se domnívá, že je třeba ve prospěch členských zemí eurozóny vytvořit příslušné nástroje, neboť jednotná měnová politika pro ně může mít zvláště omezující důsledky;

Komunikace

46. zdůrazňuje, že i když se v eurozóně až dosud dařilo zachovávat vysokou míru cenové stability, „pocitovaná inflace“ se v členských státech v posledních deseti letech podstatně liší od nižší míry skutečné inflace; žádá proto, aby byly obyvatelstvu poskytovány lepší informace a aby mu byly objasňována potřebnost HMU a jejích kroků, zejména s ohledem na cenovou stabilitu, mezinárodní finanční trhy a výhody stability eurozóny při mezinárodních finančních krizích;
47. domnívá se, že jednotná měna zůstává komunikační prioritou Evropské unie; je přesvědčen, že přínosy eura – cenovou stabilitu, nízké úrokové sazby na hypotéky,

snadnější cestování, ochranu proti výkyvům směnných kurzů a vnějším otřesům – je nutné veřejnosti i nadále předkládat a důkladně vysvětlovat; je přesvědčen, že by měl být kladen zvláštní důraz na poskytování nejnovějších informací občanům Unie, spotřebitelům a malým a středním podnikům, neboť nejsou dostatečně schopni okamžitě se přizpůsobit novým vývojem a výzvám v souvislosti s eurem;

48. vyzývá ECB, aby každoročně, ať již ve své výroční nebo zvláštní zprávě, prováděla kvantitativní analýzu přínosů eura pro řadové občany, s konkrétními příklady toho, jak používání eura pozitivně ovlivnilo každodenní život lidí;
49. domnívá se, že komunikace je mimořádně důležitá při přípravě zavedení eura v členských státech, které plánují vstoupit do eurozóny; konstatuje, že komunikace týkající se rozšíření eurozóny je důležitá i pro všechny členské státy eurozóny;
50. domnívá se, že Komise musí své úsilí zaměřit na to, aby pomohla novým členským státům připravit jejich občany na přijetí eura prostřednictvím intenzivní informační kampaně, dohlížet nad realizací již probíhajících kampaní a pravidelně informovat o osvědčených postupech při provádění národních akčních plánů pro přijetí eura; domnívá se také, že osvědčené postupy a know-how nabyté při předchozích přechodech by mohly být uplatnitelné při přechodech nových členských států a při nadcházejícím rozšíření a přípravě nových žadatelských států;

Mezinárodní role eura a vnější zastoupení

51. vítá skutečnost, že se euro rychle stalo druhou nejvýznamnější rezervní a transakční měnou vedle amerického dolaru, s 25% podílem na světových devizových rezervách; konstatuje, že zejména v zemích sousedících s eurozónou hraje euro významnou úlohu jako měna financování a že tamní směnné kurzy jsou na euro napojeny; výslovně schvaluje stanovisko ECB, že zavedení eura představuje poslední krok strukturovaného konvergenčního procesu v rámci Evropské unie, a že tudíž není možné zavést euro mimo oblast působnosti Smlouvy o ES;
52. zastává názor, že politická agenda pro HMU bude v příštím desetiletí výrazně ovlivněna mj. novými výzvami, které představují rozvíjející se asijské ekonomiky; vyjadřuje politování nad skutečností, že ačkoliv euro hraje stále důležitější globální úlohu, pokusy o zlepšení vnějšího zastoupení eurozóny ve finančních a měnových záležitostech nečinily velký pokrok; zdůrazňuje, že eurozóna musí vypracovat mezinárodní strategii, která bude odpovídat mezinárodnímu postavení její měny;
53. připomíná, že nejefektivnějším způsobem, jak by eurozóna mohla sladit svůj vliv se svým hospodářským významem, je vymezení společných stanovisek a konsolidace jejího zastoupení, což by v konečném důsledku vedlo k zajištění jediného zastoupení v příslušných mezinárodních finančních institucích a na relevantních fórech; naléhavě žádá, aby členské státy eurozóny mj. vystupovaly jednotně v souvislosti s politikou směnných kurzů;
54. zdůrazňuje, že euro se používá i jako národní měna mimo eurozónu; domnívá se, že důsledky tohoto používání je třeba vyhodnotit;

55. poukazuje na to, že významná role eura na mezinárodních finančních trzích s sebou nese rovněž povinnosti, a že účinky měnové politiky i politiky růstu v eurozóně mají tedy globální dopad; zdůrazňuje zvýšený význam eura v mezinárodním obchodu a službách jakožto stabilizátoru globálního prostředí, jako motoru integrace finančních trhů a jako základu pro růst přímých investic a přeshraničních fúzí, neboť euro by mohlo vést k podstatnému snížení transakčních nákladů; žádá provedení studie o globálních nerovnováhách, úloze eura a možných scénářích, jak se má Evropa přizpůsobit, aby byla lépe připravena na zvládání velkých vnějších otřesů;
56. navrhuje silnější, na budoucnost zaměřenou spolupráci a intenzivnější mezinárodní dialog mezi příslušnými orgány nevýznamnějších měnových bloků, aby bylo možné zlepšit zvládání mezinárodních krizí a řešit důsledky pohybů měny v reálné ekonomice; připomíná úspěšné společné krizové řízení na počátku nedávné krize v oblasti úvěrů pro méně bonitní klienty v USA i krize následující bezprostředně po událostech z 11. září 2001, které pomohlo předejít okamžitému pádu amerického dolaru;
57. podporuje záměr Komise posílit vliv HMU v mezinárodních finančních institucích tak, aby v nich byl společný postoj EU reprezentován vybranými zástupci, jako např. předsedou euroskupiny, Komisi a prezidentem ECB; konstatuje, že dosavadní praxe již umožňuje, aby se tyto zástupci účastnili jednání nejdůležitějších mezinárodních finančních institucí jako pozorovatelé; žádá však lepší koordinaci evropských postojů, neboť je třeba, aby společnou evropskou měnovou politiku v budoucnu reprezentovali její legitimní zástupci; očekává, že je možné vyjádřit postoj eurozóny k politikám směnných kurzů jejích hlavních partnerů; žádá předsedu euroskupiny, aby zastupoval eurozónu na Fóru pro finanční stabilitu (FSF); navrhuje, aby byly upraveny stanovy Mezinárodního měnového fondu (MMF) s cílem umožnit zastoupení hospodářských bloků a organizací;
58. zdůrazňuje, že je zapotřebí společného přístupu na úrovni EU, pokud jde o reformu mezinárodních finančních institucí, která by měla zohledňovat problémy světové ekonomiky, včetně vzniku nových hospodářských mocností;
59. lituje, že Komise v rámci sdělení o deseti letech HMU nevypracovala podrobnější a přesnější analýzu mezinárodní úlohy eura; vyzývá Komisi, aby vypracovala podrobnou zprávu o vnějším rozměru společné měnové politiky a o jejích dopadech na hospodářskou a obchodní výkonnost eurozóny;
60. zdůrazňuje, že někteří partneři Evropské unie provádějí různou měnovou politiku s cílem podhodnotit svou měnu, že tato praxe nekalým způsobem narušuje obchodní výměny a že by mohla být vnímána jako netarifní překážka v mezinárodním obchodě;

Hospodářské nástroje a řízení HMU

61. domnívá se, že všechny příslušné strany – Parlament, Rada, Komise, euroskupina a sociální partneři na úrovni EU i na vnitrostátní úrovni – by měly spolupracovat na posílení budoucího fungování HMU, pokud jde o hospodářské řízení, a to na základě následujících doporučení:
- (a) jakožto zásadní součást Lisabonské strategie a ústřední hospodářský nástroj by měly integrované hlavní směry v zájmu vyváženého přístupu kombinujícího jednotlivé

politiky usilovat o vzájemně se inspirující reformy v oblastech zaměstnanosti, životního prostředí a sociálního zabezpečení;

- (b) integrované hlavní směry by měly stanovit obecný rámec užší koordinace hospodářských politik s cílem sladit národní reformní programy, a to však s ohledem na hospodářskou různorodost a odlišné tradice jednotlivých států; pokud jde o programy stability a konvergenční programy i národní reformní programy, je třeba zavést postup konzultací s vnitrostátními parlamenty;
- (c) je třeba vytvořit pevnější propojení mezi integrovanými hlavními směry, zejména hlavními směry hospodářských politik, a programy stability a konvergenčními programy; ve stejné době (každoročně počátkem podzimu) by měly být předkládány programy stability a konvergenční programy a národní reformní programy, a to po rozpravě ve vnitrostátních parlamentech; hlavní směry hospodářských politik by mohly zahrnovat rozpočtové cíle v souladu s preventivní částí Paktu stability a růstu;
- (d) vlády členských států by při rozhodování o vnitrostátních rozpočtech měly zohledňovat jak integrované hlavní směry a doporučení pro jednotlivé státy, tak celkovou rozpočtovou situaci v eurozóně; aby se zabránilo rozdílným způsobem používáním odlišných makroekonomických odhadů (světového růstu, růstu EU, ceny barelu ropy, úrokových sazeb) a jiných parametrů, je třeba harmonizovat vnitrostátní daňové kalendáře a hlavní předpoklady používané v podkladových prognózách;
- (e) kdykoli je to možné, je třeba používat více formálních doporučení pro členské státy eurozóny, jako např. ke stanovování cílů střednědobých výdajů, k strukturálním reformám, investicím či kvalitě veřejných financí; rovněž je zapotřebí usilovat o větší standardizaci struktury podávání zpráv v souvislosti s vnitrostátními reformními programy, aniž by se tím omezovaly priority vnitrostátních reforem; aby se zlepšila koherence a účinnost hospodářského řízení, měly by být do integrovaných hlavních směrů a národních reformních programů plně začleněny všechny závazky, cíle a referenční hodnoty;
- (f) do rámce hospodářského řízení by měla být začleněna dlouhodobá strategie, jejímž cílem by bylo snížení veřejného dluhu na maximálně 60 % HDP, neboť by snížila náklady dluhové služby a kapitálové náklady pro soukromé investice;
- (g) je třeba vytvořit závazný rámec, jenž by členským státům eurozóny ukládal, aby spolu navzájem i s Komisí konzultovaly, než přijmou významná rozhodnutí v oblasti hospodářské politiky, např. co se týče opatření v reakci na vysoké ceny potravin a energií;
- (h) hospodářská koordinace by měla mít podobu integrované „evropské strategie pro hospodářství a zaměstnanost“ a měla by být založena na stávajících nástrojích hospodářské politiky, zejména na Lisabonské strategii, integrovaných hlavních směrech, strategii pro udržitelný rozvoj a konvergenčních programech a programech stability; vyzývá vlády členských států, aby pod vedením předsedy euroskupiny současně a koordinovaným způsobem podporovaly hospodářské aktivity a směřovaly je stejným směrem;

- (i) strategie pro hospodářství a zaměstnanost uvedená v bodě (h) by měla spolu s kombinací makroekonomických politik uznávat potenciál nových, k životnímu prostředí šetrných technologií jakožto základní kámen hospodářského růstu;
- (j) je třeba usnadnit financování inovativních podniků, zejména malých a středních, mimo jiné tím, že Evropská investiční banka zřídí „Evropský fond pro inteligentní růst“
- (k) výroční zpráva o eurozóně by měla zahrnovat praktičtější škálu nástrojů a hodnocení, které by umožňovaly vést podrobnější dialog mezi jednotlivými orgány EU zapojenými do hospodářského řízení;
- (l) je třeba vytvořit kodex chování mezi Parlamentem, Radou a Komisí, jenž by zaručoval řádnou spolupráci a plné zapojení těchto tří příslušných orgánů EU do vhodného dalšího zacházení s integrovanými hlavními směry jakožto klíčovým hospodářským nástrojem;
- (m) je třeba posílit institucionální organizaci koordinace hospodářské politiky, a sice:
- „euroskupinu“ je třeba zřídit rovněž pro oblasti konkurenceschopnosti/průmyslu, životního prostředí, zaměstnanosti a vzdělávání,
  - euroskupině by se mělo dostat silnějšího institucionálního zázemí a více lidských zdrojů,
  - mandát předsedy euroskupiny by měl být v souladu s hospodářskými cykly integrovaných hlavních směrů,
  - Výbor pro hospodářskou politiku by měl být zahrnut do Hospodářského a finančního výboru, aby tak byl pro jednání Rady ve složení pro hospodářské a finanční věci i euroskupiny vytvořen jediný a soudržný přípravný orgán;
  - na schůzích euroskupiny a neformálních zasedáních Rady by měl mít zástupce Parlamentu status pozorovatele,
  - v případě nutnosti by se měla čtyřikrát ročně pořádat schůze tzv. trojky s Parlamentem, Komisí a euroskupinou;
- (n) je třeba zahájit pravidelnější a strukturovanější dialog o makroekonomických otázkách mezi Parlamentem, Komisí a euroskupinou, podobný dialogu mezi Parlamentem a ECB, jenž by se konal alespoň jednou za čtvrt roku a prohloubil by stávající rámce a v němž by bylo možné diskutovat o problémech hospodářství eurozóny; a
- (o) je třeba zavést aktivní dialog mezi Parlamentem, euroskupinou, Evropskou centrální bankou a Evropským hospodářským a sociálním výborem, jehož účelem bude diskuse o vhodné kombinaci měnové a hospodářské politiky, politiky směnných kurzů, mzdové politiky a strukturální politiky;

62. zastává názor, že politická agenda pro HMU bude v příštím desetiletí výrazně ovlivněna zejména výzvami, které představují nedávné otřesy na finančních trzích a jejich důsledky

pro reálnou ekonomiku; v této souvislosti bere s uspokojením na vědomí, že členské státy eurozóny jsou lépe připraveny čelit velkým otřesům, než tomu bylo v minulosti, a to díky společné měnové politice a reformám, jež byly provedeny během posledních let; s cílem zintenzivnit boj se zpomalením hospodářského růstu a vysokou inflací však vyzývá k:

- (a) koordinované reakci na úrovni EU založené na společném pochopení problematiky a společných následných opatřeních při současném zohlednění některých specifických jednotlivých států;
- (b) ambiciózním a upraveným národním reformním programům a závazku k jejich provádění, včetně intenzivního dialogu se sociálními partnery;
- (c) důkladnému a včasnému provedení „cestovní mapy pro finanční služby“, včetně následných opatření a zvýšené účinnosti dozoru v souvislosti se stávajícími finančními otřesy;
- (d) posílení opatření pro řízení krizí na základě zdokonalení předpisů EU týkajících se ukončení činnosti a stanovení jasně definovaných a všeobecně přijatelných opatření týkajících se rozdělení zátěže mezi členské státy v případě platební neschopnosti přeshraničních finančních skupin;
- (e) dokončení nástrojů na vytváření měnové politiky prostřednictvím důkladné analýzy faktorů, jež ovlivňují stabilitu a fungování finančního systému, mimo jiné pokud jde o přenesení měnové politiky, rozvoj úvěrových a finančních aktiv, vlastnosti nových produktů a koncentraci rizik a likvidity;
- (f) proaktivní evropské reakci v rámci mezinárodních fór, zejména FSF a MMF, a zintenzivnění společných politických rozhodovacích procesů; a
- (g) vytvoření hlasu Evropské unie v rámci G8 a pojetí role Evropské unie jako účinného celosvětového hospodářského rozhodovacího orgánu při současném uzpůsobení této role důsledkům globalizace a dominantnějších světových finančních trhů;
- (h) lepší a účinnější koordinaci mezi Světovou obchodní organizací (WTO) a tzv. „brettonwoodskými institucemi“ (MMF a skupina Světové banky), aby bylo možné potírat spekulace a řešit úkoly související s vážnou krizí;
- (i) vzhledem k současným vážným měnovým výkyvům k uspořádání světové měnové konference pod záštitou MMF s cílem umožnit na celosvětové úrovni konzultace o měnových otázkách; zohlednění otázky realizace mechanismu, jež by řešil měnové spory v rámci MMF.

o

o o

63. pověřuje svého předsedu, aby předal toto usnesení Radě, Komisi, Evropské centrální bance, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru, předsedovi euroskupiny a vládám a parlamentům členských států.

VYSVĚTLUJÍCÍ PROHLÁŠENÍ

Prvních deset let hospodářské a měnové unie z pohledu Evropského parlamentu

Evropský parlament byl významně zapojen do všech fází HMU od rozhodnutí o zavedení měny, jež bylo přijato roku 1992 v Maastrichtu a jež vedlo dne 1. ledna 1999 k neodvolatelné fixaci směnných kurzů měn zúčastněných členských států na euro a k vytvoření Evropské centrální banky, a konečně k následnému přechodu na fyzickou měnu v roce 2002. Parlament se rovněž od samého počátku podílel na všech rozhodnutích o rozšíření eurozóny.

V prvních deseti letech hospodářské a měnové unie hrál Evropský parlament aktivní roli. To činil svou prací v mnoha oblastech tím, že se spolupodílel na tvorbě právních předpisů v oblasti vnitřního trhu, zejména co se týče finančních služeb, podílel se na rozhodování při rozšiřování eurozóny, předkládal stanoviska a poradenství ohledně hlavního makroekonomického vývoje, zlepšoval rozpravu o aktuálním hospodářském vývoji, zvyšoval transparentnost a odpovědnost rozhodování v rámci hospodářské politiky a institucionalizoval otevřený a transparentní měnový dialog s Evropskou centrální bankou.

Koordinace hospodářské politiky

Jako jediný orgán Evropské unie, který je přímo volen občany, pracuje Evropský parlament na posílení koordinace hospodářské politiky a uskutečňování Lisabonské strategie pro růst a zaměstnanost. Hospodářská politika je oblastí, v níž je nedostatek transparentnosti zvláště silný, neboť pro ni Smlouva zpravidla počítá s mezivládními postupy¹.

Z tohoto důvodu se Evropský parlament, navzdory omezeným formálním pravomocem, jež mu uděluje Smlouva, prosadil jako přední hráč na úrovni EU. Pozice, kterou jsme zaujali, proto spočívá v tom, že žádáme od vlád členských států otevřenější postoj k národním parlamentům, EP a sociálním partnerům. V oblasti koordinace daňových politik je Parlament podle stávajících ustanovení Smlouvy konzultován v záležitostech přijímání sekundární legislativy týkající se řízení při nadměrném schodku a Paktu stability a růstu.

Parlament používá různé cesty k tomu, aby bylo jeho názor v Evropě slyšet. To je do velké míry možné díky aktivnímu zájmu Hospodářského a měnového výboru na tom, aby se Parlament dostal do popředí.

Snažili jsme se rozvinout koncept široce pojatého partnerského přístupu, na němž by se podíleli sociální partneři, občanská společnost a veřejné orgány, v souladu s vnitrostátními tradicemi a praxí.

Hospodářský a měnový výbor zavedl **pravidelný dialog s orgány a institucemi EU, které hrají roli při formování hospodářské politiky** v eurozóně a v Unii. Každé pololetí je nastupující předsednictví Rady (ministr financí) pozván, aby tomuto výboru představil svůj pracovní program. Na konci příslušného šestiměsíčního období se provádí hodnocení toho, čeho bylo dosaženo. Při obou příležitostech následuje po prezentaci diskuse s uvedeným výborem. Další příležitostí k pravidelným setkáním mezi Hospodářským a měnovým výborem a Radou (ECOFIN) je proces vedoucí k přijetí hlavních směrů hospodářských

---

¹ Legislativní rámec pro oblast hospodářské politiky je stanoven v článcích 98, 99 a 104 Smlouvy.

politik, v jehož rámci zástupci tohoto výboru diskutují s tzv. trojkou (zástupci stávajícího, předchozího a nastupujícího předsednictví Rady).

Hospodářský a měnový výbor rovněž pořádá z vlastní iniciativy pravidelné výměny názorů s **předsedou euroskupiny**. Ty se obvykle konají dvakrát do roka. Na těchto setkáních předseda euroskupiny vysvětluje diskuse, které proběhly, rozhodnutí přijatá euroskupinou a její budoucí pracovní program. Tato setkání se členy Hospodářského a měnového výboru jsou užitečná především proto, že euroskupina je neformálním orgánem bez oficiálních rozhodovacích pravomocí. Tyto dialogy hrají roli při zvyšování transparentnosti koordinace hospodářské politiky ze strany euroskupiny.

V rámci Parlamentu má Hospodářský a měnový výbor na starost vedení **potvrzujících slyšení s kandidáty na komisaře**, kteří spadají do jeho oblasti příslušnosti. Vedle kontaktů mezi Evropským parlamentem a Komisí, jež předpokládá právo Společenství, vede tento výbor pravidelný dialog s komisařem odpovědným za hospodářské záležitosti. Tento komisař je zván na schůze výboru, aby prezentoval pololetní ekonomické prognózy Komise, zprávy o veřejných financích, hlavní směry hospodářských politik a další aktuální informace z oblasti hospodářské politiky. Po informacích týkajících se činnosti Komise a hodnocení nejnovějšího hospodářského vývoje v členských státech a Unii následuje diskuse umožňující důkladnou výměnu názorů mezi komisařem a členy Hospodářského a měnového výboru.

Časté a pravidelné kontakty a diskuse se zástupci Hospodářského a finančního výboru a Výboru pro hospodářskou politiku umožňovaly členům Hospodářského a měnového výboru nechávat si objasnit činnost těchto výborů a podílet se na zajímavých výměnách názorů.

Pravidelná setkání Parlamentu a **národních parlamentů** hrají úlohu v rámci snah pomoci národním parlamentům, aby potřebnou koordinaci hospodářské politiky přijaly za svou. Zvláštní pozornost se v této souvislosti věnuje lisabonské agendě pro růst a zaměstnanost.

Vzhledem k tomu, že **hlavní směry hospodářských politik** jsou klíčovým politickým dokumentem pro koordinaci hospodářských politik, Parlament podnikl kroky směřující k tomu, aby byl proces vedoucí k přijetí hlavních směrů hospodářských politik otevřenější a více integrační na evropské i na vnitrostátní úrovni. Evropský parlament se snaží efektivně přispívat tím, že před výročními zprávami Komise o integrovaných politických hlavních směrech předkládá přípravnou zprávu a usnesení. Aby zvýšil svůj vliv, Hospodářský a měnový výbor rovněž zavedl praxi diskusí s tzv. trojkou. Tyto diskuse se konají po zveřejnění doporučení Komise pro hlavní směry hospodářských politik a přípravné zprávy Parlamentu na toto téma. Na těchto setkáních se se zástupci členských států diskutuje o celkovém postoji Parlamentu k hlavním otázkám. Souběžně výbor připravil druhou zprávu s pozměňovacími návrhy k doporučení Komise pro nové hlavní směry. Již v druhé fázi byly zahájeny neformální procesy konzultací v rámci HMU a od roku 1994 Parlament navrhuje formálnější změny hlavních směrů hospodářských politik a jedná o nich. Parlament pracuje na prosazení interinstitucionální dohody mezi třemi hlavními orgány, která by vyjasnila úlohu každého orgánu a stanovila harmonogram, avšak tato práce nebyla zatím dokončena ani formalizována.

Evropský parlament ve své práci podporuje obnovenou **Lisabonskou strategii** pro růst a zaměstnanost. Zastává stanovisko, že tato strategie musí na úrovni Společenství představovat přidanou hodnotu, aby se zlepšila koherence reforem, maximalizovaly se jejich

pozitivní účinky a zajistilo se, že programy reforem, jako jsou např. strukturální reformy a investice do vzdělávání, skutečně přinesou více pracovních míst vyšší kvality v celé Evropské unii.

Parlament pracuje na zjednodušení procesu Lisabonské strategie a na propojení hlavních směrů hospodářských politik a hlavních směrů pro zaměstnanost do integrovaných politických hlavních směrů. Vedle toho bedlivě sledujeme konkrétní hlavní směry pro eurozónu, čímž podporujeme užší koordinaci hospodářských politik.

Parlament se domnívá, že by měl být posílen zvláštní rozměr strukturálního dohledu eurozóny související s Lisabonskou strategií, a to prostřednictvím zahrnutí opatření potřebných pro zlepšení fungování HMU. Prvním krokem v tomto směru bylo, že se Komise ve své výroční zprávě o pokroku Lisabonské strategie zaměřila na eurozónu.

Vedle toho poskytla výroční zpráva Komise o eurozóně dobrý základ pro komplexní diskusi o celkové hospodářské situaci v eurozóně a o problémech, které ji čekají. Umožnila rovněž Evropskému parlamentu vyjádřit své názory a formulovat priority v oblasti hospodářských politik a řízení.

Evropský parlament však lituje toho, že ve vnitrostátních politikách mnoha členských států není Lisabonská strategie dostatečně viditelná. Zdůrazňuje proto, že k zajištění jejího efektivního provádění je třeba více zapojovat sociální partnery, národní parlamenty, regionální a místní orgány a občanskou společnost.

Evropský parlament podpořil **Pakt stability a růstu** v revidované podobě z března 2005. Ve svém usnesení z roku 2004 k jarnímu zasedání Rady vyjádřil Evropský parlament přesvědčení, že pro rychlé dosažení vyváženosti evropského hospodářství a pro zlepšení hospodářské, sociální a environmentální udržitelnosti Evropy je zapotřebí provést rozumnou reformu Paktu stability a růstu. Obecně lze říci, že Pakt stability a růstu prokázal svou hodnotu, a proto musí být zachován i v budoucnu, aby posílil stabilitu a spolehlivost eurozóny. Parlament zastává stanovisko, že v souladu s příslušnými ustanoveními Smlouvy musí být předpokladem udržitelného růstu a tvorby pracovních míst v každém členském státě zdravá daňová politika, jež je společnou odpovědností Evropské unie.

Parlament zdůrazňuje, že je důležité, aby všechny členské státy, nebo alespoň ty, které jsou členy eurozóny, koordinovaly své národní daňové kalendáře a aby zakládaly své rozpočtové projekce na podobných kritériích, a tím aby bránily rozdílným způsobem používáním odlišných makroekonomických odhadů (světového růstu, růstu EU, ceny barelu ropy, úrokových sazeb) a jiných parametrů. Evropský parlament vybízí Komisi, aby zajistila platnost dostupných údajů z členských států.

Již před současnou finanční turbulencí a hospodářskými obtížemi Parlament tvrdil, že se rostoucí globální nerovnováhy, úhrnná poptávka a globální inflační tlaky mohou stát významným problémem pro měnovou politiku. Zároveň v uplynulých letech vyjádřil znepokojení nad volatilitou směnného kurzu eura, jež může poškodit konkurenceschopnost evropského hospodářství.

Měnová politika a měnový dialog

Od samého zahájení projektu hospodářské a měnové unie počátkem 90. let 20. století byl Evropský parlament, nejprve prostřednictvím měnového podvýboru a později Hospodářského a měnového výboru, úzce zapojen do její přípravy, budování a dalšího rozvoje.

Již roku 1992 se uvedený podvýbor významně podílel na sledování sekundárních právních předpisů pro první, druhou a třetí fázi HMU a jednání o nich a na přípravě informační kampaně. Evropský parlament se rovněž účastnil diskusí o tom, jaké typy bankovek a mincí je třeba vydat v zájmu spotřebitele. Zásadní role Parlamentu pak spočívala především v dohledu na měnovou politiku eurozóny a v její kontrole, neboť tento úkol byl převeden na Evropskou centrální banku roku 1999.

Tato odpovědnost, zakotvená ve Smlouvě o ES, znamená, že Evropský parlament je nejlépe situovaným evropským orgánem k zaručení skutečné demokratické odpovědnosti centrální banky, tj. instituce, která je vzhledem k institucionální struktuře EU nejvíce nezávislou centrální bankou v jakémkoli politickém systému v dějinách. Nezávislost ECB je nutné plně respektovat, přesto však nelze zbavit ECB odpovědnosti za poskytování informací o své činnosti a za udržování pravidelného dialogu s demokraticky zvolenými politiky.

Lze proto tvrdit, že práce Evropského parlamentu v oblasti měnové politiky, pokud jde o demokratickou odpovědnost, byla až dosud úspěšná. Prostřednictvím svých zpráv a stanovisek Parlament určil podobu tohoto dialogu. Hospodářský a měnový výbor dokázal svými četnými iniciativami vést ECB k odpovědnosti, zejména ustavením praxe čtvrtletního měnového dialogu.

Parlament musel odpovědnost ECB tvrdě vybojovat, neboť Smlouva neobsahuje nic o přesné podobě tohoto dialogu. Lze tvrdit, že v současné době má Evropský parlament ještě významnější úlohu, než jakou má Kongres USA vůči Federálnímu rezervnímu systému.

Již ve zprávě z března 1998 o demokratické odpovědnosti ve třetí fázi HMU vyzval Parlament k vytvoření společného rámce pro dialog mezi Evropským parlamentem a ECB o měnových záležitostech, jenž by se zakládal na Smlouvě. Parlament jasně prohlásil, že v měnových záležitostech disponuje určitými pravomocemi, zejména s ohledem na to, že Smlouva i Statut ESCB a ECB udělují ECB nejen práva, ale i povinnosti.

Vztah mezi Parlamentem a ECB se zakládá na těchto oblastech činností:

- a) postup jmenování členů Výkonné rady ECB,
- b) podávání zpráv Evropskému parlamentu a
- c) publikace ECB, zejména pak výroční zpráva předkládaná Parlamentu a konvergenční zprávy.

Jmenování do Výkonné rady může proběhnout pouze po konzultaci s Parlamentem. Evropský parlament se tím stává nejlépe situovaným evropským orgánem k zaručení demokratické odpovědnosti klíčových postů v ECB. Konzultační proces má podobu veřejných slyšení, jež pořádá Hospodářský a měnový výbor. Ta se ukázala být tou nejlepší cestou k získání nezbytných informací o kandidátovi před konečným doporučením EP. Hlavním cílem těchto slyšení je dozvědět se více o osobnosti kandidáta a jeho názorech na klíčové otázky hospodářské a měnové politiky, na způsob řízení ECB a o jeho pojetí demokratické odpovědnosti ECB. Členové výboru poté ihned rozhodují o vhodnosti kandidáta na daný post. Toto rozhodnutí je pak předáno k ratifikaci plenárnímu zasedání.

Je zde i dlouhodobější záměr: toto slyšení umožňuje poslancům Parlamentu lépe se seznámit s členy Výkonné rady ECB, kteří pak budou muset před uvedený výbor pravidelně předstupovat.

Podle Smlouvy¹ prezident ECB a další členové Výkonné rady „mohou být na žádost Evropského parlamentu nebo z vlastního podnětu konzultováni příslušnými výbory Evropského parlamentu“. Na základě dohody uzavřené mezi oběma institucemi pod vedením Hospodářského a měnového výboru se z tohoto ustanovení stal jednoznačný závazek k transparentnosti a dozoru spočívající na pravidelné výměně názorů. Prezident ECB, případně viceprezident, předstupuje alespoň jednou za tři měsíce před Hospodářským a měnovým výbor k televizně vysílanému vystoupení, na němž odpovídá na otázky týkající se hospodářského výhledu a provádění měnové politiky v eurozóně. Od roku 1999 se uskutečnilo celkem 38 měnových dialogů. Členové výboru vybírají dvě specifická témata, kterým by měl prezident ECB věnovat zvláštní pozornost. Při přípravě těchto setkání poskytuje Parlamentu předběžný přehled informací panel složený z dvanácti odborníků z akademického a jiného prostředí (zmíněné zprávy a doslovné záznamy ze schůzí jsou k dispozici na domovské stránce Hospodářského a měnového výboru). Po úvodním vystoupení prezidenta ECB přicházejí na řadu otázky a odpovědi. Prezident ECB rovněž odpovídá na otázky k písemnému zodpovězení, jež mohou členové výboru pokládat kdykoli.

Výroční **zprávy ECB** jsou nástrojem zvyšování transparentnosti v oblasti měnové politiky. Výroční zprávy ECB předkládá prezident ECB Evropskému parlamentu k rozpravě; tyto zprávy jsou základem pro usnesení Parlamentu, jež každoročně připravuje Hospodářský a měnový výbor. Poslancům dávají možnost každoročně hodnotit vývoj v oblasti měnové politiky. Rozpravy se konají na plenárním zasedání a pro prezidenta ECB jsou slavnostní příležitostí k tomu, aby shrnul hlavní události daného roku a formuloval budoucí iniciativy.

Hospodářský a měnový výbor vyvíjí systematický nátlak na ECB, aby vyvíjela a zveřejňovala modely a další nástroje ekonomické analýzy, na nichž zakládá svá rozhodnutí v oblasti měnové politiky. V usnesení o zprávě ECB z roku 1999 vyzval ECB, aby každých šest měsíců zveřejňovala makroekonomické odhady spolu s analýzami a makroekonomickými modely, na nichž se tyto odhady zakládají, jakož i zprávy o národních hospodářstvích (podobné běžové knize ve Spojených státech). V usnesení o rok později pak mohl uvítat závazek ECB, že bude zveřejňovat odhady i modely.

Stále se opakujícím tématem je transparentnost rozhodování Rady guvernérů ECB. Zpráva z roku 1999 i následující zprávy žádaly konkrétně, aby „shrnutí zápisů ze schůzí Rady guvernérů ECB byla zveřejňována krátce po následující schůzi a aby explicitně zmiňovala argumenty pro a proti přijatým rozhodnutím, jakož i důvody uplatněné při přijímání těchto rozhodnutí,“ a aby byl rovněž zveřejňován anonymní poměr hlasů. ECB zatím argumenty Parlamentu v této oblasti neuznala.

Není úplně jasná úloha ESCB a ECB při řízení finančního systému eurozóny a dozoru nad ním. Již v usnesení o výroční zprávě ECB za rok 2000 Parlament zdůraznil potřebu „úzkého

---

¹ Čl. 113 odst. 3 Smlouvy stanoví, že ECB předkládá výroční zprávu o činnosti ESCB a o měnové politice za uplynulý i běžný rok Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a také Evropské radě. Prezident ECB tuto zprávu předkládá Radě a Evropskému parlamentu, který na jejím základě může zahájit obecnou rozpravu. Prezident ECB a další členové Výkonné rady mohou být na žádost Evropského parlamentu nebo z vlastního podnětu konzultováni příslušnými výbory Evropského parlamentu.

zapojení ESCB do obezřetnostního dohledu na makroúrovni“ a úlohu ECB při zajišťování finanční stability.

V měnovém dialogu s ECB se Parlament snaží podporovat lepší kombinaci politik a zvýšit legitimitu prováděné měnové politiky. Proběhly i společné dialogy mezi euroskupinou, Komisí a Parlamentem, podobné měnovému dialogu mezi Parlamentem a ECB.

Rozšíření eurozóny

Významná stránka legislativní¹ úlohy Parlamentu se týká otázky, zda členský stát EU splnil, či nesplnil požadavky na vstup do eurozóny. Konečné rozhodnutí zůstává na vládách členských států, avšak teprve poté, co Parlament předložil své stanovisko. Od roku 1998 se k eurozóně připojily Řecko, Malta, Kypr a Slovinsko. Další na řadě je Slovensko. Rozšíření eurozóny je v každém jednotlivém případě historicky významným úkolem, a to jak pro dotyčný členský stát, tak pro zbytek eurozóny. Parlament proto zaujal názor, že je nutné bedlivě sledovat postup hospodářské konvergence daného členského státu, přičemž cesta k přijetí tohoto státu do eurozóny musí odpovídat aktuálnímu stavu jeho hospodářství.

V souladu s čl. 122 odst. 2 Smlouvy vydal Evropský parlament v rámci postupu konzultace stanovisko ke každému návrhu rozhodnutí Rady, tj. ke každému rozšíření eurozóny. Parlament rovněž žádal, aby s ním Komise konzultovala dříve, a tím mu poskytla více času na důkladnou analýzu situace a přípravu stanoviska. Delegace Hospodářského a měnového výboru v roce 2008 rovněž navštívila Slovensko, aby před vydáním svého stanoviska shromáždila více informací.

O otázce rozšíření se dále jednalo při několika dalších příležitostech, jako např. v souvislosti se zvláštní zprávou o rozšíření eurozóny z roku 2006, výročními zprávami o eurozóně a výročními zprávami ECB.

Pokud jde o obecné předpoklady pro budoucí rozšíření eurozóny, Parlament se vždy vyslovoval pro přísné dodržování konvergenčních kritérií stanovených v Maastrichtské smlouvě a ostře protestoval proti zvláštním ustanovením týkajícím se plnění těchto kritérií. Říkal rovněž, že se domnívá, že je třeba posuzovat také dlouhodobou stabilitu eurozóny, co se týče její schopnosti přijímat nové členy. Pokud jde o technické předpoklady rozšíření eurozóny, Parlament žádal přistupující členské státy, aby věnovaly zvláštní pozornost ochraně spotřebitele ve fázi přechodu, a připomínal, že je nutné včas zahájit rozsáhlé informační kampaně pro občany kandidátských členských států.

Parlament dále formuloval speciální požadavky pro kandidátské státy s poukazem na to, že předčasné přistoupení k eurozóně by mohlo vést k neočekávanému vývoji procesu hospodářské konvergence a že rozšíření eurozóny usnadňuje proces hospodářské konvergence a přispívá k posilování eurozóny jako celku.

Komunikační strategie týkající se eura

---

¹ Čl. 122 odst. 2 Smlouvy o ES stanoví, že Rada ECOFIN na základě zpráv Komise a ECB po konzultaci s Evropským parlamentem a po projednání v Radě zasedající na úrovni hlav států nebo předsedů vlád, rozhoduje na návrh Komise kvalifikovanou většinou, které členské státy, na které se vztahuje výjimka, splňují podmínky nezbytné na základě kritérií stanovených v čl. 121 odst. 1, a zruší výjimky dotyčných států.

Parlament vyjádřil své názory ohledně realizace informační a komunikační strategie týkající se eura a HMU, přičemž již v roce 2005 konstatoval, že zřejmá nepopulárnost eura u některých občanů je v rozporu s tím, že euro je patrně nejúspěšnějším evropským projektem, který byl kdy spuštěn. Domnívá se, že jednotná měna zůstává komunikační prioritou EU a že je nutné přínosy eura veřejnosti dobře prodat a důkladně vysvětlit. Parlament v této souvislosti požadoval řadu konkrétních kroků na podporu příznivého přijetí eura.

Integrace finančních trhů

Jako zákonodárce a tvůrce politik hraje Evropský parlament významnou úlohu při integraci finančních trhů v Evropské unii. Naše legislativní práce se soustředí na vytváření integrovaného trhu, jenž bude ku prospěchu spotřebitelům. V roce 1999 byl přijat akční plán pro finanční služby; roku 2005 byl finalizován. S ním spojená práce však stále pokračuje, neboť je třeba reagovat na vývoj trhů či nedostatky. Máme-li zmínit jen jedno konkrétní téma, Evropský parlament bojoval mnoho let za sladění poplatků za platby v eurozóně a roku 2001 došlo konečně k přijetí příslušného nařízení. Vedle této práce na vytvoření jednotné platební oblasti eurozóny (SEPA) se legislativní práce týkala pojišťovacích služeb, např. zajištění a solventnosti, bankovních služeb, např. kapitálových požadavků, trhů s cennými papíry, např. investičních služeb, a obecně otázek dozoru a regulace v rámci Lamfalussyho procesu. Ve snaze zlepšit dozor nad finančními trhy a jejich regulaci byl Parlament při vytváření Lamfalussyho rámce velmi aktivní. V tomto procesu dbal na to, aby měl stejné pravomoci jako Rada, neboť oba tyto orgány jsou zákonodárci. Rovněž pracoval na tom, aby se zvýšila transparentnost všech fází tohoto procesu.

Vnější zastoupení eura

Stále zůstává více méně otevřená otázka, zda by měla existovat politika směnných kurzů pro euro, a pokud ano, kdo přesně by za ni měl být odpovědný. Smlouva není v tomto ohledu jednoznačná. Není ani jasné, kdo může zastupovat eurozónu na mezinárodní úrovni: zda prezident ECB, Komise, předsednictví Rady nebo předsednictví euroskupiny (pokud se liší od předsednictví Rady). Parlamentní zprávy proto žádaly „posílení zastoupení eurozóny v mezinárodních politických institucích“ a „vybrání jediného zástupce eurozóny“.

Podle názoru Evropského parlamentu Evropská unie a členské státy sdílí odpovědnost za řešení úkolů, příležitostí a nejistot, jimž občané čelí v důsledku globalizace. Parlament podporuje stanovisko, že je třeba rozvinout vnější rozměr vnitřního trhu.

Evropský parlament se domnívá, že je třeba provést další kroky dříve, než bude vnější zastoupení eurozóny přiměřené jejímu rostoucímu významu v globálním hospodářství. Parlamentní zprávy proto žádaly „posílení zastoupení eurozóny v mezinárodních politických institucích“ a „vybrání jediného zástupce eurozóny“.

10. 9. 2008

STANOVISKO VÝBORU PRO MEZINÁRODNÍ OBCHOD

pro Hospodářský a měnový výbor

o deseti letech HMU: Prvních deset letech Hospodářské a měnové unie a budoucí výzvy (2008/2156(INI))

Navrhovatel: Jean-Pierre Audy

NÁVRHY

Výbor pro mezinárodní obchod vyzývá Hospodářský a měnový výbor jako příslušný výbor, aby do svého návrhu usnesení začlenil tyto návrhy:

1. vítá, že deset let po svém vytvoření je Hospodářská a měnová unie vnímána jako technický a politický úspěch a že se z eura stala vedle amerického dolaru měna pro zúčtování obchodních transakcí, a to nejen mezi zeměmi eurozóny a třetích států, ale i jinde;
2. domnívá se, že eurosystém, jeho měnová politika a z toho vyplývající stabilita eura přispívají k hospodářské a finanční integraci světového hospodářství;
3. připomíná, jak ukazují četné studie, podstatné propojení měnové a obchodní politiky ve světě a v této souvislosti zdůrazňuje pozitivní úlohu stability směnných kursů pro udržitelný růst mezinárodního obchodu;
4. poukazuje na to, že stále významnější používání eura jako měny pro mezinárodní obchod prospívá zejména členům eurozóny, neboť omezuje měnové riziko pro podniky z těchto států, a tím i náklady mezinárodního obchodu;
5. vítá, že zavedení eura zlepšilo prostřednictvím posílení vnitřního trhu mezinárodní konkurenceschopnost podniků EU a posílilo váhu EU v mnohostranných i dvoustranných obchodních jednáních;
6. vítá, že hospodářská a měnová unie zvýšila atraktivitu eurozóny pro přímé zahraniční investice;

7. domnívá se, že inflace je celosvětovou realitou a že boj s ní nebude možné v otevřené ekonomice vést pouze pomocí evropské měnové politiky; domnívá se, že Evropská centrální banka posílila důvěru v euro prostřednictvím úspěšného výkonu svého mandátu k upřednostňování cenové stability, a tím rozhodujícím způsobem přispěla k jeho mezinárodní atraktivitě;
8. lituje, že Komise v rámci sdělení o deseti letech HMU nevypracovala podrobnější a přesnější analýzu mezinárodní úlohy eura; vyzývá Komisi, aby vypracovala podrobnou zprávu o vnějším rozměru společné měnové politiky a o jejích dopadech na hospodářskou a obchodní výkonnost eurozóny;
9. zastává názor, že obchodní politika EU nemůže být založena na měnových kurzech, neboť nástroje obchodní politiky (jako cla a kvóty) nejsou pružné, a nehodí se proto pro vyrovnávání měnových výkyvů;
10. vítá otevřený charakter eurozóny a domnívá se, že stávající růst kurzu eura může mít negativní dopad, neboť postihuje vývoz a zvýhodňuje dovoz v rámci vnitřního trhu, a zároveň pozitivní dopad, neboť pomáhá hospodářství EU čelit dramatickému nárůstu cen ropy; bere v této souvislosti na vědomí obavy četných evropských podniků a konstatuje, že pro evropské společnosti a pracovníky zejména v průmyslovém odvětví je velice důležité mít ve všech zemích k dispozici správně ohodnocenou měnu s ohledem na její mezinárodní konkurenceschopnost; vidí zároveň příležitost v tom, že evropské podniky musí v důsledku zvýšeného konkurenčního tlaku dále zlepšovat svou konkurenceschopnost, čímž by mohly ve střednědobém horizontu získat výhodu vůči konkurenci;
11. zdůrazňuje, že měnová politika prováděná některými partnery EU s cílem podhodnotit svou měnu nekalým způsobem narušuje obchodní výměny a že by mohla být vnímána jako netarifní překážka v mezinárodním obchodě;
12. podporuje lepší a účinnější koordinaci mezi Světovou obchodní organizací (WTO) a tzv. „brettonwoodskými institucemi“ (Mezinárodní měnový fond (MMF) a skupina Světové banky), aby bylo možné potírat spekulace a řešit úkoly související s vážnou krizí jak měnového, tak finančního odvětví, ale i odvětví energetického a potravinového, která v současnosti ohrožuje všechny země; domnívá se, že by taková spolupráce přispěla k měnové a finanční stabilitě světového hospodářství;
13. vzhledem k současným vážným měnovým výkyvům navrhuje, aby byla pod záštitou MMF uspořádána světová měnová konference s cílem dosáhnout světové shody o měnových otázkách;
14. navrhuje také přezkoumat, zda lze vytvořit orgán pro řešení měnových sporů podle vzorů orgánu pro řešení obchodních sporů, jež byl zřízen WTO, a domnívá se, že by tento orgán mohl pomoci ke stabilizaci světového měnového systému, ke snížení rizika nezákonných postupů a k vytvoření důvěry ve světové trhy, kterou tyto trhy potřebují, aby mohly úspěšně zvládnout nové hospodářské úkoly, jež jsou důsledkem zejména globalizace, ubývání přírodních zdrojů a nástupu nových obchodních mocností;

15. podporuje návrh Komise rozvíjet společné postoje EU v oblasti měnové politiky tím, že bude dosaženo konsolidace zastoupení a nakonec i jediného zastoupení eurozóny v mezinárodních finančních institucích a fórech.

VÝSLEDEK ZÁVĚREČNÉHO HLASOVÁNÍ VE VÝBORU

Datum přijetí	9.9.2008
Výsledek závěrečného hlasování	+ : 26 - : 1 0 : 0
Členové přítomní při závěrečném hlasování	Carlos Carnero González, Daniel Caspary, Françoise Castex, Christofer Fjellner, Béla Glattfelder, Ignasi Guardans Cambó, Jacky Hénin, Alain Lipietz, Marusya Ivanova Lyubcheva, Erika Mann, Helmuth Markov, David Martin, Vural Öger, Georgios Papastamkos, Godelieve Quisthoudt-Rowohl, Peter Šťastný, Robert Sturdy, Gianluca Susta, Daniel Varela Suanzes-Carpegna, Corien Wortmann-Kool
Náhradník(ci) přítomný(i) při závěrečném hlasování	Jean-Pierre Audy, Albert Deß, Elisa Ferreira, Vasco Graça Moura, Eugenijus Maldeikis, Rovana Plumb, Salvador Domingo Sanz Palacio, Zbigniew Zaleski

VÝSLEDEK ZÁVĚREČNÉHO HLASOVÁNÍ VE VÝBORU

Datum přijetí	20.10.2008
Výsledek závěrečného hlasování	+: 21 -: 1 0: 5
Členové přítomní při závěrečném hlasování	Paolo Bartolozzi, Zsolt László Becsey, Pervenche Berès, Sharon Bowles, Udo Bullmann, Jonathan Evans, Elisa Ferreira, José Manuel García-Margallo y Marfil, Jean-Paul Gauzès, Donata Gottardi, Benoît Hamon, Gunnar Hökmark, Karsten Friedrich Hoppenstedt, Othmar Karas, Wolf Klinz, Christoph Konrad, Andrea Losco, Bernhard Rapkay, Dariusz Rosati, Antolín Sánchez Presedo, Olle Schmidt, Margarita Starkevičiūtė, Ieke van den Burg
Náhradník(ci) přítomný(i) při závěrečném hlasování	Harald Ettl, Werner Langen, Klaus-Heiner Lehne, Margaritis Schinas